

[Dohrmann]

lig ikke spendere penge i form af skatter ved, at der bliver opkrævet nogle alt for høje skatter til dem, der ikke har forstand på det. Det er Fremskridtspartiets politik.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Det er da godt, at hr. Dohrmann er glad for familiebruget. Men hr. Dohrmann var jo også inde på andre ting, bl.a. spørgsmålet om, hvem hvem der skulle drive landbrug. Her vil jeg gerne spørge hr. Dohrmann: Er det også sådan, at hr. Dohrmann er tilhænger af, at aktieselskaber, banker og forsikringsselskaber osv. køber dansk landbrugsjord op? Er det også sådan nogle tanker, hr. Dohrmann gør sig?

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Nu har hr. Kofod-Svendsen jo en fortid som minister i den forrige regering og har som følge deraf sikkert været vældig optaget ovre i Boligministeriet, for ellers ville hr. Kofod-Svendsen have været klar over, at vi i forrige samling rent faktisk fremsatte et forslag om total liberalisering af landbrugsloven, og lovforslaget, det har nr. L 256, står herude i stålskabet.

Lykketoft (S):

Jeg ville egentlig have rettet nogle bemærkninger direkte til økonomiministeren, men jeg har indtryk af, at han gemmer sig inde i ministerværelset. Det, jeg har undret på i forhold til den aftale, der er optrykt i tillægsbetænkningen til lovforslaget, er, om økonomiministeren ikke har et moralsk problem i denne her sammenhæng.

Vi havde et 3 ugers forløb, hvor Det Radikale Venstre gjorde forfærdelig meget ud af det – rigtige – synspunkt, at man skulle kende regeringsgrundlaget, før man formede regeringen. Så fik vi i enden af det forløb med alle de sløjfer, det var på det, en KVR-regering uden noget færdigt regeringsprogram. Jeg kunne da forestille mig, at det i forhold til, hvad økonomiministeren tidligere har sagt om, at han hellere ville nærme sig spærregrensen end Fremskridtspartiet, kunne være et moralsk problem, at denne regerings hidtil ufærdige lovgivningsprogram nu redigeres i Statsministeriet af statsministeren og landbrugsministeren, fru Pia

Kjærsgaard og hr. Dohrmann, uden radikal tilstedeværelse.

Sandheden er jo, at for at få refinansieringen til de gældstyngede landmænd på plads, repeterer man den gamle regerings milliardløfter til de mest velhavende få tusinde mennesker her i landet.

Jeg troede faktisk, da jeg i det tidlige forår lyttede til debatterne om formueskattelettelsesforslag, om generationsskifteforslag, fra den gamle regering, at Det Radikale Venstre havde stærke reservationer med at fjerne bare det mindste af formueskatten for at løse nogle likviditetsproblemer i nogle erhvervsvirksomheder. Jeg håbede og så også lidt ansatser til, at Det Radikale Venstre var indstillet på at kombinere mere begrænsede lempelser i formuebeskatningen med noget start på OD, så vi ikke fik en voldsomt skærpet skævhed i formuefordelingen ud af det.

I stedet for startede man selvfølgelig med at lave en regering, hvor man opgav muligheden for at bruge folketingsflertallet til obligatorisk overskudsdeling, og nu vedkender man sig tilsyneladende alligevel de ubeherskede formueskattelettelser, som den gamle regering var inde på.

Så er der specielt det, der hed L 190 i den forrige samling, lovforslaget om succession ved familieoverdragelse. Det er jo, som vi også gjorde opmærksom på, da det blev diskuteret, et utåleligt og usmageligt forslag om gaveuddeling, hvor man i endnu langt større omfang, end det allerede er tilfældet, i et uendeligt antal generationer opgiver at få opkrævet de udskudte skatter, man har givet en bestemt erhvervsvirksomhed. Det er også noget, der cementerer formueskævhederne, og man gør det, samtidig med at man altså vil sætte formueskatten under afvikling.

Jeg kan ikke lade være med at citere – med formandens tilladelse – Bernhard Baunsgaard som radikal ordfører den 12. februar i år i debatten om successionsforslaget, hvor Bernhard Baunsgaard, synes jeg, på dette punkt med bemærkelsesværdig klarhed sagde, Folketingstidende 1987-88 (1. samling), sp. 6175:

»Vi kan ikke fritage både for formueskat og for arveafgift og bare lade aktiverne gå videre uden beskatning til arvingerne. Den går ikke, og det er der heller ikke penge til.«